

jeg forlanger, er Nips mod det, der er indrømmet. Jeg beder de Herrer lægge Mærke til, at der intet Sted staar skrevet, at Verden er forbi om tyve Aar, men her staar, at indæmmede Arealer 20 Aar efter at de ere indvundne, ere gammel Jord. Mange af dem ere 19 eller 20 Aar gamle, naar denne Lov kommer ud, og for dem gjaelber Loven altsaa i sin Helhed, saa at Eierne kunne sige: Digerne to Aen hviere mine Herrer. Jeg siger, at det er temmelig misligt at gaa ind paa dette, men det staar i Loven, og naar den ærede Minister siger, at jeg staar her og forsvarer Spekulanter, saa siger jeg, at det er for mig en meget mislig Bestemmelse. Men nu siger den ærede Minister, hvorfor ikke Grøboerne, som have givet Anledning til Loven, klage, naar de havde Plakaten af 6te Juni 1848. Jeg vil sige, at denne Lov gif det anerkjende Alle, ikke vidt nok, den er ikke tilstrækkelig; men naar man tager den bort, og ingen giver i Stedet, saa er det endnu mindre tilstrækkelig. Den ærede Minister maa undskyldte, der kan være Territorier, hvor Medlemmerne ere bedre hjemme end han, og naar den ærede Minister sagde, at Landvæsenkommissionen maatte have taget de Bestemmelser, jeg omtalte, saa beder jeg den ærede Minister erindre, at der er Noget, som nu hører til gamle Danmark, men som ikke har hørt til det før, og som aldrig har kjendt nogen Landvæsenkommission, men hvor der er temmelig betydelige Foretagender. Altsaa, der har aldrig været nogen Landvæsenkommission, og da der ingen Landvæsenkommission har været, har man heller ikke kunnet træffe Bestemmelser derom. Dette er Nummer Et; men dernæst kan der jo indtræffe det Tilfælde, at Landvæsenkommissionen har bestemt Grændsen, men at denne Grændse er gaaet bort ved Stormfloden, og det er netop mærkværdigt, at dette ikke har været Tilfældet en Gang, men mange Gange. Den Grændse, hvor Diget støder til Fjaltlandet, er gaaet bort tilligemed Digets Ende, og saa er Reguleringen borte. Stormfloden bryder sig ikke om Love eller Expropriationsregler, men exproprierer paa egen Haand, og den høitærede Minister kan ikke — og jeg sætter min Kjendskab over hans — ved Hjælp af sit Forslag under Nr. 8 redde de Eierne, som derved faae Lov til at tage Fyld, naar de ikke have en Grund til at lægge dette Fyld paa, thi Sagen er den, at Havet har exproprieret uden at spørge Ministeriet ad. Jeg fremhæver — for atter at gjøre dette gjældende — at det ikke er mig, som vil have nogen Fordel for disse Spekulationsforetagender; men jeg finder §. 6, § 17. og § 19, saaledes som disse Paragrafer ere formulerede, meget farlige, og jeg siger, at selv om alle de Forslag, som jeg har været med til at stille, blive vedtagne, vil jeg dog alligevel stemme imod Loven. Den høitærede Minister skal altsaa ikke sige, at jeg vil have private Interesser fremmede derved, men jeg vil have, at ærede Medlemmer skulle se, at dette er en Lov af et umaade-

ligt Omfang, hvorved man maasse — uden at ane det, kan oprette Institutioner, som man ikke kjender, og hvorved man kan forpligte Egne til at rejse et solidarisk Laan, og under dette Laan, mine Herrer, ere disse Spekulationsforetagender med, men ere disse Spekulationsforetagender med, saa vil jeg sige: tenk over Sagen endnu en Gang; thi selv om disse Dige-foretagender ere 40 Aar gamle, kunne de endda gaa itu. Jeg skal altsaa holde paa Forslaget om Udvalgs Nedsættelse.

Thorup: Jeg kan ikke negte, at det har forundret mig, at et Forslag om at standse denne 3die Behandling endnu kunde fremkomme. Det forekommer mig, at, naar man ser hen til den store Indrømmelse, som den ærede Minister har gjort overfor tidligere Vædringsforslag, vilde det være meget urigtigt nu at standse Behandlingen; thi ihvorvel det kan siges, at et Udvalg paa 9 Medlemmer kan faae Arbejdet færdigt allerede om 2—3 Dage, tvivler jeg dog rigtignok paa, at det sker. Det ærede Medlem fra Grø (Steenstrup) maa ikke tro, at der ikke er andre Steder, hvor man trænger til Loven, end paa Grø og paa Lolland-Falster; mange andre Steder trænge til den, for at det kan forhindres, at frodige Marker og Enge muligvis skulle komme under Vand. Jeg maa meget fraraade Udvalgs Nedsættelse.

Clausen: Da jeg ved Slutningen af 2den Behandling foreslog Nedsættelse af et Udvalg, ville ærede Medlemmer erindre, at dette var begrundet i, at den ærede Ministers Stilling den Gang ikke laa fuldkommen klar for overfor et Vædringsforslag, at jeg havde stillet. Jeg finder imidlertid, at de Vædringsforslag, som den ærede Minister har stillet, for mig ere tilfredsstillende. Naar jeg derfor ikke nu anser det for nødvendigt at standse Sagen og lade den gaa i Udvalg, saa er det nærmest med den Betragtning for Die, som jeg har faaet af Erfaringer paa Falster. Jeg maa erkjende, at det kan være meget farligt at standse Loven, da der trænges saa haardt til den. Dersom vi ifjor havde faaet Digeloven for Lolland-Falster den 23de Februar — hvad vi ganske vist kunde have faaet, hvis vi itide havde fremskyndet Behandlingen deraf — i Stedet for at vi først fik den den 23de Mai, vilde alle de store Ulemper og den store Skade, som er forarsaget ved den sidste Stormflod, have været forebyggede. Der er mange Egne, som jeg veed ere meget udsatte, og for hvilke en saadan Lov er høist nødvendig. Hvis det nu skulde vise sig, at lignende Uheld og lignende Skade skulde overgaa disse Egne, vilde det være meget beklageligt, om vi nu standsede Loven. Jeg tror derfor, at det ikke er rigtigt at standse den nu og lade den